

Annie Lööf: Almedalstal 2018

Talare

Annie Lööf
Partiledare

Datum

4 juli 2018

Plats

Almedalen

Det är skymning i Sverige. En lördagskväll ska ta sin början. Musiken dunkar från festlokalen där ungdomarna samlats. Dans och skratt flödar genom rummet. Blickar utbyts och munnar ler försiktigt. De flesta på festen är födda i Sverige. Familjen har levt här i generationer. Ser sig som svenskar. Men accepteras inte som svenskar. Inte av alla. Inte fullt ut. Trots att de aldrig bott någon annanstans. En öronbedövande smäll hörs plötsligt. Ett genomträngande intensivt ljus bryter av mörkret. Eldslågor flammar upp utanför dörren. Musiken överröstas av ångestfyllda skrik. Av människor som flyr och skriker ut sin rädsla i panik. Det judiska församlingshemmet har attackerats. Av molotovcocktails. Kastade av människor fulla av hat. Av feqa kräk som inte respekterar människovärdet. Runt judiska förskolor finns taggtråd och vakter. Synagogor har bombskydd och skottsäkert glas. Många vågar inte ens berätta att de är judar. Eftersom det är lättast så. Eftersom det känns tryggast. Till er som står för hatet. Till antisemiter, rasister, islamister och råbarkade nazister har jag följande frågor: Gör detta er nöjda? Gör det er stolta? Är detta det samhälle ni vill ha? *Mina vänner. Det är allvar nu. Detta är på riktigt. Vi kan inte passivt se på. Vi måste visa att Sverige aldrig kommer att tillhöra hatarna. Anständigheten kräver att vi står upp. Att vi säger ifrån. Nu räcker det. ***Det är allvar nu. Vinden som blåser genom Sverige. Som viner över hela västvärlden. Som är ytterst påtaglig i Europa. Den är iskall. På gränsen mellan USA och Mexiko slets barn från sina föräldrar. Sattes i burar. Familjer separerades för att de försökt ta sig in i USA. För viljan att skapa ett bättre liv. Barnens förtvivilade gråt ekade över hela världen. Bilderna var fasansfulla att se. Skriken ringer fortfarande i mina öron. I Polen får journalister inte längre skriva fritt. Kritiska röster sägs upp och tystas. Censuren är påtaglig. I Ungern hävdar president Viktor Orbán att den liberala demokratins tid är över. Där ändras grundlagen godtyckligt och universitet stängs ner. De liberala värderingar som gjort oss så framgångsrika utmanas gång på gång. Människovärdet ifrågasätts. Respekteras inte. Slås bort som en irriterande fluga. Det händer även i Sverige. ”Fy fan för dig, jävla arab.” ”Du förstör för hela Sverige.” ”Din

efterblivna landsförrädare.””Terrorist”.Det öppna, vidriga hat som Jimmy Durmaz fick ta emot efter Sveriges match mot Tyskland. Det visste knappt några gränser.Ett hat som visar hur samhällsklimatet förändrats.Som bara är ett exempel på främlingsfientliga krafter som sprider oro.Krafter vars själva livsluft är rädslor och otrygghet.Som säger att judar inte är svenskar.Som vill få oss att hata andra.Misstro varandra.Som vill få oss att stänga våra hjärtan.*Mina vänner,Vi ska aldrig låta dem lyckas.Det finns inget annat alternativ.Vi måste vinna kampen om värderingarna.Det handlar om vilket land Sverige ska vara.Mot hatet måste vi stå tillsammans.***Värderingskampen.Den handlar om människovärde.Hur vi behandlar varandra.Det handlar om respekt.Den står mellan medmänsklighet och främlingsfientlighet.Mellan samarbete och slutenhet.Mellan frihet och förtryck.Och den är inte avgjord.Liberala krafter har segrat över nationalisterna i Frankrike och i Nederländerna.Vem som vinner värderingskampen här.Det avgör Sveriges framtid.Det avgör om Sverige ska hålla ihop.Jag vill att vi ska fortsätta vara ett land där vi visar varandra respekt.Där vi står upp för medmänsklighet.Där vi gemensamt ser till att ingen hamnar utanför.Eftersom det är värderingar som har byggt Sverige starkt.Som kommer bygga Sverige starkt i framtiden.Vi ska aldrig acceptera att olikheter görs till en ursäkt för att trakassera.Att hemgjorda bomber kastas mot flyktingförläggningar och synagogor.Att extremister och islamister hänsynslöst mördar oskyldiga.Att de sprider terror och skräck. Att de hotar vår demokrati.Därför måste vi fortsätta att ta striden.Vara obekväma för nazister, rasister, islamister och extremister.Säga emot och stå upp för det vi tror på.Ingen ska få skrämma oss till tystnad.Inte mig, inte någon.Hatet ska inte få fortsätta växa.Mina vänner,Det är allvar nu.I höst kan vi tillsammans stå upp mot de främlingsfientliga krafterna.I höst kan vi tillsammans stå upp emot hatet.I höst kan vi välja vägen som tar oss framåt.***När telefonen ringde samlade sig känslorna till en klump i bröstet.Rädslan kopplade sitt grepp och ångesten rev obarmhärtigt i kroppen.Hon tittade på klockan.Det var inte den vanliga tiden då de brukade höras.Pulsen slog hårt och snabbt. Oroligt.Vad hade hänt?Medan ringsignalen fortsatte dök bilder från sommarstugan upp på näthinnan.Bilder från köket hemma. Från en bilfärd hem en sen natt.En varm famn. En välbekant känsla av trygghet. Doften.Minnen från det som varit.Tårarna steg i ögonen. Rann ner över kinderna.Tänk när minnena är det enda som finns kvar.När de inte kan skapa nya tillsammans.Tänk att inte få hålla i hennes varma händer igen.Höras hennes skratt. Få äta hemlagade köttbullar tillsammans.Att inte kunna ringa och berätta om hur dagen varit.Frågat vad hon har gjort.Tänk om det ofattbara till slut hänt.Tänk om

hjärtat slutat slå. Det kändes som ett mörkt hål av sorg öppnade sig framför henne. Det var inte så här livet skulle bli. Inte alls. Hon tryckte på "svara". Lyssnade andlöst på rösten i andra ändan. Läget är fortfarande stabilt. Det är oförändrat. Men fortfarande inga nya besked. Fortfarande ingen tid för operation. Trots att den så väl behövs. Trots att mammans hjärta kämpade för varje slag. Trots att hon blev tröttare. Sjukare för varje dag, för varje minut som gick. Trots att livet hängde på en skör tråd. Men hjärtat slog fortfarande. Än skulle de ha tid kvar tillsammans. De senaste åren har vårddköerna vuxit. Bakom varje siffra i statistiken finns en människa. Där finns någon som väntar på hjälp. På ett samtal eller ett brev. På att få fortsätta leva sitt liv. Vi är många som känt den bottenlösa sorg det innebär att förlora någon nära. Som med darrande fingrar slagit numret igen och igen. Bara för att få höra rösten. Bara för att få ha någonting kvar även om det bara är ett mobilsvar. Vi är många som på nära håll sett hur det är att vänta på att få hjälp. Varit utelämnade och sårbara. Maktlösa. Inte kunnat göra något annat än att hoppas på det bästa. Hoppas att tiden inte rinner ut. Vi har en sjukvård i världsklass. Bland de bästa i Europa på att rädda liv. Varje dag gör sjukvårdspersonal fantastiska insatser. De finns där. De finns där i sorg och förtvivlan. Med sin kunskap, kompetens och sitt tålamod. Men de behöver också leva med känslan av att inte räcka till. Att inte hinna med. Att få lämna en sjuk människa när man hellre vill vara kvar. Det är uppenbart att det behövs fler medarbetare i vården. Som är på rätt plats och har rätt kompetens. Det är uppenbart att vi behöver skapa fler karriärvägar och bättre villkor. Att vi behöver göra satsningar som ökar tillgängligheten. Korta köerna. Att vi måste se till att fler får träffa en läkare snabbt. Att fler får den hjälp de behöver i tid. *Mina vänner, Det är allvar nu. Människor ska kunna lita på vården. Lita på att få hjälp i tid. Någonting annat är inte värdigt ett land som Sverige. ***Stefan Löfven säger att han vill göra valet till en folkomröstning om välfärden. Det är modigt av honom. Inte minst med tanke på Socialdemokraternas bristande resultat de senaste fyra åren. Han säger gång på gång att sänkta skatter ger sämre välfärd. Det är det budskap Socialdemokraterna satt på repeat. Som varje valarbetare sannolikt skulle rabbla om man väckte dem mitt i natten. Trots att det inte är sant. Eftersom fyra år av kraftigt höjda skatter inte lett till kortare utan till längre köer. Så vad ska det stå på valsedlarna, Stefan Löfven?" Vill du fortsätta fyra år till med socialdemokratisk politik som låter vårddköerna växa?" Ja eller nej. Löfven vill ha en folkomröstning om vården. Att han bara vågar. Att han bara vågar när det finns människor som varje dag väntar på hjälp. På att cancers framfart ska stoppas. På att hjärtat ska kunna fortsätta slå. Att han bara vågar när allt fler drabbas av psykisk ohälsa. Särskilt unga

kvinnor. Varje dag. Kvinna efter kvinna. Det är en ny folksjukdom som sprider sig som en ond farsot. Som bär med sig olust som river och sliter i kroppen. En ångest som bankar i bröstet. Som gör att strupen snörs ihop. Och en trötthet som inte försvinner hur mycket man än sover. Händer som domnar. Yrsel och hud som tycks brinna. Tankar som snurrar och snurrar. Som aldrig får ro. Aldrig lägger sig att vila. Kroppen försöker ofta skicka signaler varje timme, varje dag och varje vecka. Tills det inte går längre. Tills kroppen själv säger ifrån. Det tar tid att bygga upp skulden. Men det är lätt att hamna där. I ekorrhjulet som snurrar snabbare och snabbare. På grund av att man älskar sitt jobb. Inte kan säga nej. Är lojal och pliktrogen. På grund av den sociala pressen på att leva det perfekta livet. Eller på grund av stressen att inte ha något jobb att gå till. Jag har också varit där. Nära att falla. Tittat ner i avgrunden. Stressat för mycket, vilat för lite. Inte haft den nödvändiga balansen i livet som behövs. Pliktskyldigt sagt; ”det är lite mycket nu” om någon frågat. Vi är så många som drabbats. På olika sätt. Som kunnat bromsa i tid. Eller blivit riktigt sjuka. Men som måste lära oss att leva med det faktum att vi pressat vår kropp till eller över bristningsgränsen. Även om det går att komma tillbaka. Så säger många att det inte riktigt blir som förut. En trasig höft går att laga. Men en sönderstressad själ prioriteras inte. Färre än fem procent av de som mår dåligt utreds och behandlas som de borde. Utbrändhet. Psykisk ohälsa. Det är våra nya stora folksjukdomar. Socialstyrelsen pekar på detta i flera rapporter. Att den psykiska ohälsan ökar och att det saknas kompetens att hjälpa människor tillbaka. Eftersom unga kvinnor är den grupp som drabbas värst. Är detta också en fråga om jämställdhet. Om att prioritera kvinnors hälsa. På många sätt är vi på rätt väg när det kommer till jämställdheten. Fler kvinnor i ledande positioner. På universitet och högskolor är majoriteten av studenterna kvinnor. Vi är på väg mot en ny tid. En mer jämställd tid. Då knytblus är lika vanligt som slips på styrelsemötena. Men vi har mer kvar att göra. När det gäller makt och inflytande. När det kommer till att få stopp på sexuella trakasserier och övergrepp. När det kommer till psykisk ohälsa. Att kvinnor får må så dåligt. Att vi tillåter att kvinna efter kvinna drabbas. År ut och år in. Att människor inte får den hjälp de behöver. Det är ingenting annat än ett misslyckande. Det är dags att ta detta på djupaste allvar. Vi måste vända utvecklingen. Det är en av de allra viktigaste uppgifterna vi har. Det är nämligen så vi bygger ett anständigt Sverige. *Jämställdhet är ingenting att vara rädd för. När glastaken krossas. Då kommer det att höras. Det kommer att dåna. Men när möjligheter, vård, makt och lön är lika för kvinnor och män. Då får vi ett så mycket bättre samhälle. Mina vänner, då för vi Sverige framåt. ***Sverige. Vi lever i ett land som

på många sätt är fantastiskt. Värt att hylla. Värt att försvara. Här finns så mycket som gör mig stolt. Men här finns också en bultande oro. Här finns problem som kräver handfasta lösningar. Människor som inte känner sig trygga. Kriminella gäng som håller stadsdelar i ett fast grepp. Stöldligor som härjar på landsbygden. Torka och skogsbränder som visar att klimathotet är på riktigt. En bristande integration som gör att parallella samhällen växer fram. Nästan 800 000 människor sitter fast i utanförskap. Det är människor som ofta är beroende av bidrag för att klara vardagen. Som inte får chansen att visa vad de går för. Som inte ges plats i gemenskapen. Det gör att Sverige delas. Mellan människor och mellan områden. Det gör att en ny bidragsberoende underklass växer fram. Att vanmakten och hopplösheten biter sig fast hos dem som hamnat utanför. Det får förödande konsekvenser för den enskilda människan. Och det är skadligt för hela samhället. Skillnaden på svensk arbetsmarknad idag går inte mellan de som har hög eller låg lön. Den går mellan dem som har ett jobb. Och dem som inte har ett. Mellan den som är född i Sverige och någon som nyss kommit hit. Även om Stefan Löfven gör sitt bästa för att ta åt sig äran för den högkonjunktur som råder i världen. Så har regeringen misslyckats med integrationen. Istället för att satsa på riktiga jobb så har socialdemokratiska åtgärdsprogram avlöst varandra. Arbetslösheten är nästan fem gånger så hög om du är född i ett annat land än i Sverige. Det är uppenbart att vi behöver en ny politik för att integrationen ska fungera. Men medan myndigheter utreder och handlägger. Byter loggor och typsnitt. Medan socialdemokratiska system långsamt trycker in alla i samma stelbenta mall. Så sitter motiverade människor, som helst av allt vill jobba, fast. Fast i tärande passivitet. I inspirationslösa åtgärdsprogram. I otålig väntan. I skadligt utanförskap. Det är allvar nu. Så här kan vi inte ha det. Vi vet att ett första jobb. Det är vägen till integration. Det är biljetten in i samhället. Därför behöver vi en svensk nystart. Ett integrationsår för den som är beredd att kämpa. Där alla människor som kommer hit får lära sig samhällskunskap och svenska från dag ett. Där de får yrkesutbildning och praktik. En praktikplats inom ett bristyrke där jobb finns och arbetskraft behövs. Det ska vara ett intensivt år med tuffa målsättningar. Men det ska leda till resultat. Till att fler nyanlända snabbare får jobb. Hur vi klarar integrationen är en av Sveriges stora ödesfrågor. Det handlar om synen på människan. Att låta alla bidra. Om att bryta passivitet mot aktivitet. Håglöshet mot entusiasm. Om att ge alla människor en chans. *Mina vänner, Det är dags för en svensk nystart. Hög tid att förbättra integrationen. Det är dags att skapa ett Sverige som håller ihop. ***De är samhällsbyggare. Valfärdsskapare. De är människor som ser ett problem och gör det till sin uppgift att lösa det. Som fortsätter trots att uppförsbacken kan tyckas

oändlig och jobbtimmarna aldrig verkar ta slut. Företagarna. De driver restauranger och vandrarhem. De startar vårdcentraler och förskolor. Ser till att vi har närodlat mat och dryck på bordet. Tar fram de nya tekniska lösningarna för nästa generations miljöbilar. Vårdar och utvecklar skogsråvaran. De skapar fyra av fem nya jobb. Varje dag bidrar de till att ta samhället och utvecklingen framåt. Utan våra hundratusentals företagare skulle Sverige gå bakåt. Utan dem kommer vi inte lösa klimathotet. Deras gröna idéer är nödvändiga om vi ska lyckas vända utvecklingen. För läget är allvarligt. Det är akut. Golfströmmen har försvagats och Arktis is smälter snabbare. Klimatutsläppen förändrar världen som den ser ut idag. De senaste arton åren har antalet väderkatastrofer ökat kraftigt. Det drabbar kommande generationer. Det påverkar människor här och nu. I fattiga delar av världen är tillgången på vatten redan dålig. Där drabbar torka obarmhärtigt både barn och vuxna. Där leker barnen på sopberg och i smutsiga vattendrag. I Sverige ser vi redan nu konsekvenserna av ett varmare klimat. Torkan och dammet. De många skogsbränderna. Som tar både ekonomiska och känslomässiga värden. De brända gräsmattorna. Bevattningsförbudet. Brunnar som sinar och skördar som torkar. Bönder som kan tvingas nödslakta sina djur för att fodret inte räcker till. Maj i år var den varmaste sedan mätningarna startade. Uppgiften är tydlig. Den är glasklar. Vi måste minska utsläppen. Tillsammans avvärja klimathotet. Vi ska göra det genom åtgärder som ger resultat. Det är särskilt viktigt när det kommer till Östersjön. Snart går solen ner i ett av världens mest förorenade hav. Under ytan döljer sig stora miljöproblem. Särskilt problematisk är övergödningen. Östersjöns känsliga miljö kan inte vänta längre. Att rubba balansen i havet måste kosta. Den som smutsar ner betala mer än idag. Vi vill införa ett system med utsläppsrätter för havet. Det ska vara gemensamt för alla länder kring Östersjön. På så sätt kan vi få konkreta resultat mot övergödning. Vi kan få ett friskare hav. Ska havsmiljön förbättras krävs kraftfulla åtgärder. Ska klimathotet mötas måste vi satsa på forskning och innovation. Bana vägen för ny teknik. Stimulera och uppmuntra människor som vill hitta lösningar. Uppfinningsrika entreprenörer som är värda sin vikt i guld. Därför måste vi förstå deras vardag. Fatta kloka beslut som underlättar för dem. Fortsätta sänka kostnaderna, se till att de kan anställa rätt kompetens, minska krånglet och byråkratin. Det ger både resultat för miljön och utveckling i hela landet. Det är allvar nu. Men loppet är inte kört. Genom att satsa på miljöteknik, på förnybara drivmedel och gröna innovationer. Genom att stå upp för företagaren. Stå upp för att det är grön tillväxt som tar oss framåt. *Mina vänner, Så stoppar vi utsläppen. Inte utvecklingen. ***Det är allvar nu. Mycket

står på spel i höstens val. Och det verkar som om vi går mot ett svårt läge efter valdagen i höst. En tuff situation att bilda regering. Centerpartiet vill hålla ihop Alliansen. Även om vi inte alltid tycker exakt samma i enskilda frågor. Så har vi en gemensam, solid grund att stå på. Vår värdegemenskap är den starkaste i svensk politik. Tillsammans styrde vi Sverige i åtta år. Genom en historiskt svår lågkonjunktur stod Sverige starkt. Så länge vi står upp för varandra och samarbetar har vi goda chanser att byta ut Stefan Löfven i höst. Tillsammans kan Alliansen skapa ett Sverige som håller ihop. Där integrationen fungerar bättre. Där vi hittar nya lösningar för att möta klimathotet. Där nya företag startas och växer i hela landet. Där landsbygden utvecklas, inte avvecklas. Där tryggheten finns överallt. Och där vården är trygg och tillgänglig. Höstens val är ett värderingsval. Vi står inför ett vägval. Ett val där vi tillsammans bestämmer vilket land Sverige ska vara. Det finns starka krafter som sprider misstro och rädsla. Som med sitt hat förpestar samhället. I ett tufft läge behövs ansvarsfulla politiska ledare. Som ser värdet i att samarbeta och kompromissa. Som tar ansvar för valresultatet och som vill föra Sverige framåt. Centerpartiet vill bilda regering tillsammans med Alliansen. Skulle det behövas ökat stöd för att få igenom politiken vill vi söka det över blockgränsen. Men vi kommer aldrig att förhandla med partier som inte står upp för alla människors lika rätt och värde. Vi kommer aldrig att förhandla med Sverigedemokraterna. Vår uppgift i svensk politik är enormt viktig. I kampen mot främlingsfientlighet och farlig nationalism ska vi stå stadigt. Vi ska stå för medmänsklighet och humanism. Vi kommer inte backa. Vi kommer inte låta oss jagas av rädslan. Vi vägrar ställa människor mot varandra. Vi kommer inte låta Sverige delas. Vi står för ett samhälle som bygger på tillit, på samarbete och på medmänsklighet. Vi står inför ett vägval och jag har valt min väg. Jag väljer att gå framåt. Tack.

Taggar

2010-tal, 2018, Almedalen, Centerpartiet, Kvinna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/annie-loof-almedalstal-2018>